

De ooievaar

Mickelle Haest

De ooievaar

De meest bijzondere verhalen

van verloskundigen

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9400-9

ISBN 978-94-023-1501-1 (e-book)

NUR 320

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Auteursfoto: © Moon Jansen

Zetwerk: Steven Boland

© 2020 Mickelle Haest en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De columns zijn eerder verschenen in *Trouw* en *Het Parool*.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Isidore en Safien, Pap(s)a (Cees)
en mam(s)a (Els)

‘When you were born you were crying and everyone else was smiling. Live your life so at the end, you’re the one who is smiling and everyone else is crying.’

RALPH WALDO EMERSON

Inhoud

Voorwoord	13
'Ben je er bijna? Ik zie het hoofdje al'	15
'Het is nu lekker kampeerweer'	17
In huis is het eindelijk stil	19
Geloof, hoop en leven	21
Moeders en vaders	23
Zij lacht erom	25
Een volleerd coach	27
'Ken je me nog? Van die thuisbevalling?'	29
Om mij heen is alles smerig	31
Het lachten vergaat haar. En hem	33
'Ik ben alleen maar bang'	35
'Hij komt, hij komt. Maar niet met sinterklaas'	37
Een half uur bleef hij op de wc zitten	39
'Je moet ritmisch schudden met je heupen'	41
Drie trillende gevaren	43
'Moet ik er eigenlijk elke keer bij zijn?'	45
'Heb je enig idee hoe laat het is?'	47
'Ik wil thuis bevallen'	49
Hij heeft de baby meegenomen	51
'Het lukt maar niet om een jongensnaam te verzinnen'	53
Moeder weet raad	55
Mijn stem is nog zwaar van de slaap	57
'Waarom maken jullie niet bij elke controle een echo?'	59
Girlpower	61
Snoep, koek en fastfood	63
'Wat een dag, hè?'	65
'Mag die tv iets zachter?'	67
'Zachtjes dept hij haar voorhoofd'	69

‘Dat durven we niet te vragen’	71
In een hoek zit een man stoned op de grond	73
Haar ogen staan te alert	75
Vanaf de eerste dag heeft ze vragen, veel vragen	77
‘De kinderen worden verwekt als hij verlof heeft’	79
Ik neem nog een laatste snuif	81
Blaffende honden	83
Haar prachtige buik	85
Nog maar een koud washandje	87
‘Je weet zeker dat het geen tweeling wordt?’	89
Een engel gevonden op Facebook	91
‘We willen dit als gezin doen’	93
‘Helder vruchtwater is oké, toch?’	95
Ze had een nieuwe hobby nodig	97
Kortsluiting	99
Geboortepan staat op papier	101
Enkele weken later is er weer paniek	103
Ze reageerde zo raar, zo anders	105
Onverkocht spul ligt nog op de stoep	107
In stilte draag ik ze over	109
Warrig haar, warrig hoofd	111
‘Het voelt alsof ik in de val zit’	113
Een bekende naam	115
‘Was u nou op mijn deur aan het bonzen?’	117
Zou hij een nieuwe vrouw hebben?	119
Bij elke wee zet ze een glimlach op	121
‘We willen zo min mogelijk interventies van jou’	123
Hoe kan ze anders zwanger zijn?	125
Zelfs als haar dochter geboren wordt, is ze stil	127
‘We willen dat het geslacht een verrassing blijft’	129
Een uitdaging	131
Na de patat kan ze beginnen	133
Mijn vriendin is dik, echt heel dik	135
Het moet nu gebeuren	137
‘Een nieuw kindje, een nieuwe kans’	139
Hij wil alleen nog maar augurken eten	141

Het is een meisje	143
<i>Oops I did it again</i>	145
'Niet perfect, maar zo geliefd'	147
Neef Ali	149
Een goede moeder	151
De liefde zal overwinnen	153
Om door een ringetje te halen	155
Gewoon een baby krijgen	157
De pijn kanaliseren	159
'Een voetballer, dat is zeker'	161
Klaar om te ontvangen	163
'Het lijkt me leuk om vriendinnen te worden'	165
Soms weet je het gewoon	167
'Het was meteen raak'	169
'Ik denk dat ik te veel heb gegeten'	171
Haar bevalling is een script	173
'De baby komt bijna en jij bent niet thuis'	175
Puppy's willen leven	177
'Moeten we haast maken?'	179
Het bed is een schilderij geworden	181
'Een karakter zonder pit is als eten zonder kruiden'	183
Twijfels	185
'Kennen wij elkaar?'	187
'Denk even na over wat je zegt'	189
Dit was niet de bedoeling	191
Een prutser van een huisarts	193
'Ik heb honger. Mag ik iets eten?'	195
In slecht weer verkeren	197
Ze zijn met weinig al gelukkig	199
Ze kijkt en puft, kijkt en puft	201
Proost	203
Groot, kleiner, stevigst	205
Het eerste kind	207
Zo'n goed kind	209
Trots als een pauw	211
Hij staat te zwaaien met een mes	213

De paniek staat in hun ogen	215
Baas over eigen bevalling	217
Dit moest ze maar eens bestellen	219
Tijdens de weeën wordt onophoudelijk ge-sms't	221
Hij moet iets te doen hebben	223
'De navelstreng mag niet worden doorgeknipt'	225
Als ik aanbel, brandt er geen licht	227
Ze wilde zo veel mogelijk zekerheid	229
Op een podium in glitterbikini	231
Heel groot sinterklaascadeau	233
'Ik vind alles wel via Google'	235
'Waarom ik nu weer nieuwe baby in buik?'	237
Bami is goed voor een wedstrijd	239
Ze weet wat haar te doen staat	241
Bij koeien gaat dat anders	243
Ze wil het allemaal zelf doen	245
Niet een beetje, maar heel erg	247
Deze wilde maar niet komen	249
Vuurwerk in het nieuwe jaar	251
Hier doe je het voor	253

Voorwoord

Mijn eerste, een dochter (Isidore), kwam veel te vroeg. Ik had nog maar één pufles gehad, stond nog als verslaggever met de microfoon in mijn hand en een cameraman aan mijn zijde een interview af te nemen, toen er zich een plas water om mijn voeten heen vormde. Mijn vliezen waren gebroken. Met het boek *Duik in mijn weeën* in mijn handen lag ik even later in de verloskamer. Haastig probeerde ik mijzelf nog wat informatie te verschaffen over wat me te wachten stond. De weeënstorm die volgde was allesoverrompend. Het minimeisje dat ter wereld kwam was (en is) prachtig.

De tweede, ook een dochter (Safien), kwam slechts twee weken te vroeg. Ze kondigde zich rustiger aan. De weeën volgden een keurig schema en het lukte mij nog om tussen-door een broodje kroket, waar ik enorm veel trek in had, naar binnen te werken. Volgens mijn jongste zijn wij daarom tot op de dag van vandaag dol op broodjes kroket. Na een serie persweeën, waarvan ik dacht dat ik ze niet zou overleven, hield ik mijn prachtige dochter in mijn armen. Ze huilde niet, de navelstreng had vastgezet om haar nek. Paniek – ‘Ze doet het niet,’ gilte ik – gevolgd door actie en uiteindelijk was daar het verlossende gehuil.

Tijdens een weeënstorm of als je moet persen en denkt, ik ga dit niet redden, is daar de verloskundige. Zij (of hij) begeleidt je tijdens dit oerproces waar nieuw leven wordt geboren dat o zo kwetsbaar is. Niets is zo breek- en dierbaar als het kind dat geboren wordt. Verloskundigen staan vrouwen en hun partner bij op een moment in hun leven dat ze nooit meer zullen vergeten, komen in zeer uiteenlopende situaties en in

alle lagen van de maatschappij terecht. Zij ondersteunen liefdevol en waar nodig streng en duidelijk.

Soms is er ongemak, bijvoorbeeld bij dat ene kindje dat geboren wordt en niet de kleur van zijn vermeende papa heeft of in het geval dat de verloskundige bij een bevalling dezelfde man treft als een week eerder aan het bed van een andere vrouw. De ene blijkt zijn vrouw te zijn, de ander zijn minnares. Soms zijn er uitzonderlijke situaties zoals de moeder die graag zelfstandig wil bevallen en haar man daarom 'te laat' met de verloskundige laat bellen; de moeder die door haar man beschuldigd wordt van vreemdgaan maar waarvan uiteindelijk blijkt dat zijn sterilisatie niet juist is uitgevoerd; de vader die tijdelijk uit de gevangenis mag om de bevalling bij te wonen en dan verdwijnt of de vader die de bevalling veel te laat meldt, omdat zijn vrouw geen verblijfsvergunning heeft.

Maar gelukkig overheerst in de meeste gevallen het beschuit met muisjes moment, de vreugde van de kersverse mama's en papa's. Zoals bij de vrouw die na een relatie vol agressie echte liefde vindt, wekelijks een bos rozen krijgt en een liefdesbaby verwacht. Of de oma die terminaal is maar haar laatste uren nog glimlachend kan doorbrengen met haar pasgeboren kleinkind.

Iedere bevalling is een verhaal op zich. In dit boek vind je een verzameling van deze verhalen met in de hoofdrol uitzonderlijke vrouwen, verloskundigen die hun vak elke dag vol verve en liefde uitvoeren. Zij waren de afgelopen jaren bereid hun bijzondere belevenissen met mij te delen en ik gaf er woorden aan. Elk verhaal is echt gebeurd en zeer waarschijnlijk herken je dat van jezelf, een vriendin of je moeder, want ook dat zijn bevallingen met een verhaal.

Isidore (21) en Safien (16) zijn inmiddels jonge vrouwen op wie ik megatrots ben en van wie ik zielsveel houd. Het boek is daarom ook aan hen opgedragen en aan mijn superouders, die mij op de wereld hebben gezet en nu de opa en oma zijn die ik ooit ook hoop te zijn.

‘Ben je er bijna?’ Ik zie het hoofdje al’

De slaapkamer is donker. Ik doe de schemerlamp op mijn nachtkastje aan. Draaierig van de slaap en knipperend met mijn ogen ga ik rechtop zitten. Ik pak mijn telefoon, die schreeuwt als een baby met honger.

‘Het gaat hard.’ De donkere stem van de man aan de andere kant van de lijn klinkt ernstig. ‘Kom je snel, alsjeblieft?’

‘Ik kom!’

Terwijl ik hem instrueer met de telefoon tussen mijn schouder en oor geklemd, trek ik snel mijn spijkerbroek en slippers aan en steek een kauwgom in mijn mond.

Geen tijd voor schoenveters of tandenpoetsen dit keer. ‘Zorg dat ze goed ligt en laat haar niet lopen.’ Ik hoor de vrouw schreeuwen. ‘Leg een paar schone doeken klaar. Ik blijf aan de lijn.’

Het is hun derde kind. De eerste twee keer is ze vlot bevallen. Bij de tweede was ik maar net op tijd. We hadden tijdens het spreekuur al eens gekscherend, maar ook met enige ernst, besproken wat zij en haar man moesten doen als ik er niet op tijd zou zijn. ‘Over het algemeen zijn het de kinderen die niet komen waar wij verloskundigen voor vrezzen. Baby’s die er als het ware zo uitrollen, doen het in het gros van de gevallen prima,’ had ik het echtpaar geruststellend toegesproken.

Ik rijd veel te hard over de weg die hun wijk met de mijne verbindt. Mijn motor gromt.

‘Ligt ze?’

‘Ja.’ Opnieuw klinkt er veel geschreeuw.

‘Als de baby komt, laat je hem zelf naar buiten komen. Daarna pak je het kindje op en bedek je het met de doeken.’

‘Ben je er bijna?’ vraagt hij met een benauwde stem.

‘Zet de deur maar alvast op een kier,’ zeg ik.

Mijn banden piepen in een bocht. Een man die zijn hond uitlaat, wijst naar zijn hoofd.

‘Gebeurd, de deur staat open,’ zegt de man. Hij doet gelukkig alles wat ik hem opdraag.

‘Ligt er een matje onder haar billen?’ vraag ik.

‘Ja...’ De spanning laat zijn stem ietwat trillen. ‘Ben je er nu nog niet?’ Hij begint te wanhopen. ‘Ik zie het hoofdje al.’

‘Ik zie de voordeur,’ roep ik.

Ik rijd de straat in en knal de auto op de stoep. Op dit tijdstip vind ik nooit een plek. Ik gooi de ontheffing voor mijn autoraam en trek een sprintje naar de voordeur.

‘Doe de deur maar open.’

‘De deur is open,’ zegt hij.

‘Ik sta voor nummer drie,’ antwoord ik.

‘De deur is open!’ gilt hij. Zijn vrouw gilt mee. ‘Zit je wel goed?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik, terwijl mijn hoofd razendsnel richting straatnaambord draait.

‘Plantsoen hè, niet straat,’ zegt hij.

‘Ben er bijna,’ gil ik in de telefoon.

Het geschreeuw aan de andere kant van de lijn overstemt zijn antwoord. Ik sprint terug naar de auto en race een paar honderd meter verder naar het plantsoen. Daar staat de deur wagenwijd open.

Ik ren de trap op met mijn tassen onder mijn arm. Bij de slaapkamerdeur word ik verwelkomd door een zwetende man. Uit de kamer achter hem klinkt luid gekrijs.

‘Ze is er,’ zegt hij met een glimlach en slaakt een diepe zucht van verlichting. Ik loop naar moeder en kind. Moeder glimlacht, het kindje is prachtig roze. Vader, moeder en ik hijgen na.

‘Het is nu lekker kampeerweer’

De telefoon rinkelt doordringend en ik schiet rechtop in bed. Paniekerig hoor ik een vrouwenstem fluisteren: ‘De baby komt, shit, de baby is te vroeg.’ Het is drie uur in de ochtend. Nog half slaperig heb ik op de rand van het bed mijn spijkerbroek al aangetrokken. Dan realiseer ik me wie ik aan de lijn heb. Ze is niet in de stad, ze belt vanuit België.

‘We willen nog zo graag even weg,’ vertelde ze me afgelopen week tijdens de controleafspraak. Het is hun derde kind, ze is ruim 36 weken zwanger. ‘Het is nu lekker kampeerweer en we willen nog een laatste vakantie met z’n vieren. België, dat moet toch kunnen. Even lekker de bossen van de Ardennen in. Dat is redelijk dichtbij.’ We hebben samen de voors en tegens besproken. Ze zou kijken waar het dichtstbijzijnde ziekenhuis zat, voor het geval ze weeën zou krijgen.

Maar voor dat ziekenhuis, daar klinkt het nu te laat voor. Ze puft en zucht. Op de achtergrond hoor ik haar man op een paniekerige toon bellen met de ambulance. ‘U bent onderweg, o fijn.’

Ondertussen probeer ik haar te kalmeren en leg op rustige toon uit dat ik haar zal helpen. Ik moet haar aan de praat houden totdat de ambulance komt, maar dan hoor ik haar naar adem snakken. Ze heeft persweeën. Ik begrijp dat wachten niet meer gaat lukken. Het was een sterke perswee. ‘Geef me jouw man eens even aan de telefoon,’ vraag ik haar.

‘Hallo?’ klinkt het beverig.

‘Luister goed,’ zeg ik, ‘de baby gaat komen, die kunnen we niet meer tegenhouden. Doe daarom precies wat ik zeg.’

‘Oké.’

‘De ambulance is onderweg?’ check ik voor de zekerheid.

‘Ja, die is onderweg.’

‘Zorg dat ze jullie tent op de camping makkelijk kunnen vinden. Start de auto, zet hem naast de tent en doe de lichten aan, zodat er goed licht is.’

‘Ga ik doen.’

‘Waar zijn de andere kinderen?’

‘Die liggen in een tentje naast die van ons. Ze slapen hopelijk door.’

En daar komt nog een wee. Die is zo luid dat ik bang ben dat de hele camping zal ontwaken.

‘Ik heb de auto goed neergezet en we hebben licht,’ zegt de man buiten adem. Ik instrueer hem doeken te pakken, haar slaapzak te openen, en zijn vrouw sokken aan te trekken.

‘Ik zie het hoofdje,’ zijn stem klinkt akelig dun.

‘Ik wil niet persen,’ klinkt het dan. ‘Ik wil niet bevallen nu.’ En daar klinkt opnieuw een luide wee.

‘Je moet erbij blijven en naar mij luisteren,’ zeg ik streng tegen de man. ‘Niet in paniek raken nu. Je moet de baby vastpakken en zo meteen opvangen.’

‘Dat is goed. Het lijfje is er al.’

Opnieuw klinkt er een schreeuw en dan gehuil. ‘Ze is er,’ zegt hij. ‘Het is een meisje.’

‘Hou de baby goed vast en maak haar droog,’ zeg ik. ‘Geef haar dan aan je vrouw en bedek haar om haar goed warm te houden.’ De baby huilt zacht, maar voldoende.

Dan wordt het stil. ‘Gaat het goed daar?’

‘Het gaat goed hier,’ klinkt het in koor. Ik had me niet gerealiseerd dat ik op speaker stond. Ik blijf aan de lijn tot de ambulance zo’n vijf minuten later arriveert. Na een korte overdracht met een van de broeders hang ik op.

De volgende ochtend belt vader. ‘Ze hebben mijn vrouw en de baby meegenomen naar het ziekenhuis. Behalve een milde onderkoeling is alles oké.’ Hij is de tent aan het afbreken met de andere kinderen. ‘Morgen komen we met het hele gezin naar Amsterdam. Kom je dan beschuit met muisjes eten?’ vraagt hij vrolijk.

In huis is het eindelijk stil

Een vrouw van midden dertig trekt een pijnlijke grimas. ‘Weeën,’ puft ze.

Ze verwerkt ze als een prof. Dit wordt haar vijfde kind. ‘Eindelijk een meisje,’ zegt ze lachend. Met beide handen houdt ze haar buik vast. Opnieuw begint ze te puffen.

Onder invloed van het hormoon oxytocine zijn weeën dusdanig krachtig dat ze de baarmoedermond kunnen openen. In het zachte schijnsel van een nachtlampje is de vrouw hard aan het werk. Haar man zit erbij en kijkt ernaar.

Het is zes uur ’s morgens. Het is stil in huis. Hun vier zonen liggen nog vredig te slapen en vaders werk roept nog niet.

‘De zaak moet straks toch echt open,’ zegt vader. Hij heeft een groentezaak. Moeder knikt begripvol.

Een uur later gaat de wekker. Zodra het hard zoemende geluid met een druk op de mobiele telefoon door vader tot stilte is gemaand, klinkt er drukte in de aangrenzende slaapkamers.

Moeder heeft vijf centimeter ontsluiting. Ze zit rechtop in bed. De ochtendspits begint.

Vader is al aangekleed en glipt de slaapkamer uit. Oxytocine heeft een grote tegenhanger en dat is adrenaline. Adrenaline is een weeënremmer. In oorlogstijd zijn er vrouwen die, ook al zitten ze midden in de weeën, na het horen van het luchtalarm opstaan om te vluchten. De bevalling moet dan even wachten.

Achter de slaapkamerdeur begint de dag. Steeds meer lampjes gaan aan in huis. Er klinkt gefluister en gegil, gevolgd door vaders zware stem die tot stilte maant.

‘Mam, ik ben mijn schooltas kwijt,’ horen we door de slaapkamerdeur.

‘Heb je onder de kapstok gekeken?’ vraagt ze.

‘Gevonden!’

Even is het stil, dan stormt een half aangekleed jongetje van een jaar of vijf de kamer binnen. ‘Mam, kun jij mijn veters strikken?’

Hij zet zijn voet op het nachtkastje. Onhandig strikt moeder zijn veters.

Ze krijgt een kus. Hij zwaait en doet de deur weer dicht.

Vrijwel direct gaat die weer open. Vader komt binnen. ‘Ik ben mijn bril kwijt,’ zegt hij.

‘Die ligt hier.’ Moeder wijst naar het nachtkastje.

‘Mam,’ komt de oudste zoon, een hip geklede tiener, de kamer binnen. ‘Ik ben mijn wiskundeboek kwijt.’

‘Op de keukentafel.’

Moeder, hoofd facilitaire dienst, regelt alles en staat iedereen vriendelijk te woord.

Het is acht uur als de laatste de voordeur achter zich dichttrekt. Buiten klinkt het geluid van een startende motor en van rammelende fietsen. In huis is het stil.

Moeder glimlacht en sluit haar ogen. Er is nu niets anders meer dan haar weeën.

Een voor een werkt ze de weeën weg. Nog geen half uur later houdt ze een roze babymeisje in haar armen.

‘Nu zijn er twee vrouwen in huis,’ zegt ze lachend.

Geloof, hoop en leven

De vrouw die voor me zit pulkt aan haar nagels. Ze zijn enorm kort. 'Ik heb ze allemaal afgebeten. Ik ben zo nerveus,' zegt ze. Ze heeft een zoon van zes en heeft na hem drie miskramen gehad in verschillende stadia. 'We willen dolgraag nog een kindje en ik ben de hele dag door bang dat ik iets verkeerd doe. Ik durf geen kaas meer te eten en de poes niet meer aan te raken.'

Ze strijkt onrustig haar lange blonde haar dat voor haar gezicht hangt naar achter. 'Mijn man is voor werk in het buitenland en nu ben ik vanochtend een beetje bloed verloren.'

'De gynaecoloog heeft al jouw eerdere miskramen onderzocht en niks gevonden; er is geen duidelijke oorzaak. Je moet moed houden. Kom, we gaan een echo maken en samen kijken.'

Ik maak de apparatuur klaar. Ze pakt mijn arm vast. 'Ik ben bang. Elke keer zagen we op de echo dat het niet goed was.'

'We gaan samen kijken,' zeg ik rustig. Zodra de eerste zwart-witplaatjes oplichten, bestudeer ik ze zorgvuldig. De beelden geven geen duidelijkheid. Ik zie geen kloppend hartje.

'We hadden eigenlijk tot zeven weken willen wachten, want dan is het hartje te zien,' begin ik mijn uitleg. 'Je bent nu zes weken en vanwege jouw bloedverlies heb ik je direct laten komen. Ik kan alleen nu nog niet veel zien of beoordelen. Ik zie een zwangerschap, maar alles is nog niet echt duidelijk. Het kan allemaal goed zijn, maar we zullen echt moeten wachten op een duidelijk beeld.'

Ze snikt. 'Ik wil het zo graag.'

‘Kom volgende week weer. Dan moet ik een hartje kunnen zien.’ Ik help haar met opstaan en loop met haar naar mijn bureau.

Daarop ligt een klein klavertjevier. Vanochtend kwam een vrouw binnen voor een groei-echo. Ze had een brede glimlach op haar gezicht en twee klavertjesvier in haar hand. Ze zei tegen me: ‘Bij het vastzetten van mijn fiets zag ik ineens twee klavertjesvier in het grasveld voor de deur. Het bukken was niet simpel, maar ik heb ze geplukt. En geluk moet je delen. Dus jij krijgt er ook een.’

Ik pak het klavertjevier van mijn bureau en stop het samen met de echofoto’s in een hoesje. ‘Jouw plakboek begint hier,’ zeg ik en geef haar het hoesje, terwijl ik het verhaal van die ochtend vertel. ‘Geluk moet je delen en jij hebt het nu harder nodig dan ik.’

‘Ik zal het bij me dragen in mijn tas. Ik moet erin geloven,’ zegt ze dapper.

‘Heb je nog geluk gehad?’ vraagt de vindster van het klavertjevier bij haar volgende controle.

‘Nou, iemand anders wel,’ zeg ik vrolijk, want een week later zagen we samen een kloppend hartje.

Moeders en vaders

Twee vrouwen stappen de spreekkamer in. Een vrouw met een afgezakte jeans en een keurig kantoortype.

Ze worden gevolgd door twee mannen, allebei met een glimlach op hun gezicht. Ik schuif snel nog twee stoelen bij.

Er ontstaat een vrolijk kringgesprek om mijn tafel. 'Wij wilden een kind,' zegt een van de vrouwen. 'En wij wilden wel meedoen,' zegt een van de mannen.

'Maar we konden niet kiezen wie van ons de vader zou moeten zijn,' zegt de andere man. 'Daarom hebben we omstebeurt een potje gebracht. We hebben het lot laten bepalen.'

'Weten jullie wie het is geworden?' vraag ik.

'Nee en dat hoeven we ook niet te weten. Dat zien we wel.'

'Bij ons was het duidelijk wie het zou worden,' zegt de stoere vrouw. 'Ik ben de oudste, dus ik ga eerst.'

Vanaf dat moment komen ze elke controle met z'n vieren. Ook bij de bevalling wordt de vrouw bijgestaan door haar vrouw en de mannen. Ze wisselen elkaar af om te grote drukte in de kamer te voorkomen.

Bij de nacontrole zijn ze opnieuw met z'n allen. Ze gaan voor co-ouderschap. De ene week is de baby bij de vrouwen, de andere week bij de mannen. 'Wij doen het met z'n vieren.'

Anderhalf jaar later meldt de andere vrouw zich. Zij is nu zwanger. Ze komt met haar vrouw. De mannen zijn er niet bij.

De vader van de zwangere vrouw, een man met een zakelijk hoofd en een strakke hand, is meegekomen voor de termijnecho. Zelf is ze ook veel zakelijker dan ik van haar gewend ben. Het gaat dit keer om de feiten.

'Hoeveel centimeter is de baby gegroeid?'

‘Hoe ontwikkelen de organen zich?’

Haar vrouw slaat het tafereel ietwat zenuwachtig gade.

Ook voor deze zwangerschap hebben de mannen hun deel geleverd. Maar dit keer geldt: als de vader erbij is, zijn de mannen er niet en andersom.

Aan het kraambed is de vader niet aanwezig en is de sfeer van weleer terug. ‘Dit kind lijkt het meest op jou, dus ik denk dat deze van jou is,’ grapt de ene man tegen de andere als er na een voorspoedige bevalling een meisje is geboren.

‘Het maakt niet uit,’ zegt de ene vrouw en lacht. ‘Wij zijn de moeders en jullie de vaders.’ Intens gelukkig geeft het drietal elkaar een knuffel met de baby in hun midden.

‘Nu mijn vader nog,’ klinkt er zacht vanuit het kraambed.